

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 18 października 2018 r.

Pozycja 57

POSTANOWIENIE z dnia 16 października 2018 r. Sygn. akt SK 2/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Grzegorz Jędrejek – przewodniczący
Julia Przyłębska
Michał Warciński – sprawozdawca
Jarosław Wyrembak
Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 października 2018 r., skargi konstytucyjnej S.G. o zbadanie zgodności:

art. 398⁴ § 2, art. 398⁹ § 1 i 2 w związku z art. 398¹⁰ zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. S.G. (dalej: skarżący) wniósł 7 września 2017 r. skargę konstytucyjną o stwierdzenie niezgodności art. 398⁴ § 2, art. 398⁹ § 1 i 2 w związku z art. 398¹⁰ zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c. lub kodeks postępowania cywilnego) z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji.

1.1. Według skarżącego, kwestionowane przepisy nie zapewniają stronie prawa do rzetelnego i sprawiedliwego postępowania sądowego przed Sądem Najwyższym, nie wprowadzają jawności procesu wszczętego wniesieniem skargi kasacyjnej oraz nie zapewniają

równego, a więc takiego samego, jak w postępowaniu pierwszo- i drugoinstancyjnym, ukształtowania gwarancji w zakresie standardów informacyjnych.

1.2. Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującym stanem faktycznym. Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 15 kwietnia 2015 r. (sygn. akt [...]) oddalił powództwo skarżącego o zapłatę. Od tego wyroku skarżący wniósł apelację, którą Sąd Apelacyjny w P. oddalił wyrokiem z 29 lutego 2016 r. (sygn. akt [...]).

Skarżący wniósł na to orzeczenie skargę kasacyjną, w której żądał jego uchylecia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji, ewentualnie orzeczenia co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa. Jako uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagrożenie prawne, a skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 28 marca 2017 r. (sygn. akt [...]) odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu wskazano, że szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagrożenie prawne. Skarga nie jest także oczywiście uzasadniona. W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Powyższe postanowienie zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego 9 czerwca 2017 r.

1.3. Skarżący wskazał, że punktem wyjścia dla oceny konstytucyjności zaskarżonych przepisów kodeksu postępowania cywilnego powinien być wyrok TK z 30 maja 2007 r., sygn. SK 68/06 (OTK ZU nr 6/A/2007, poz. 53), w którym stwierdzono niezgodność z Konstytucją art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c. ze względu na nieproporcjonalność ograniczeń wyłączających obowiązki informacyjne Sądu Najwyższego zarówno co do uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i orzekania w tej sprawie na posiedzeniu niejawnym.

Trybunał nie dokonał jednak wtedy, ze względów formalnych, pełnej oceny instytucji tzw. przedsądu. Tym samym w niniejszej sprawie nie aktualizuje się przesłanka umorzenia postępowania (*ne bis in idem*). Tym bardziej, że ustawodawca nie zdecydował się na zmianę regulacji dotyczącej tzw. przedsądu. Zagwarantowanie praw i wolności stron w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, w zakresie obowiązków informacyjnych, zapewnić ma każdorazowe sporządzanie uzasadnienia postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

1.4. Zdaniem skarżącego, praktykę sporządzania przez Sąd Najwyższy uzasadnień postanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy ocenić bardzo krytycznie. Uzasadnienia są często schematyczne, bez odpowiedniej analizy, a nawet bez identyfikacji rozstrzyganej sprawy. W opinii skarżącego, w obowiązującej obecnie konstrukcji tzw. przedsądu nadal brak jest mechanizmu, który w realny i skuteczny sposób gwarantowałby informacyjny obowiązek sądu. W szczególności nie czynią zadość temu obowiązkowi uzasadnienia sporządzane przez jednoosobowe składy Sądu Najwyższego, niejednokrotnie ograniczające się do zacytowania treści art. 398⁹ § 1 k.p.c. i stwierdzenia, że przesłanki wymienione w tym przepisie nie zostały w okolicznościach danej sprawy spełnione.

Skarżący zaznaczył, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie oznacza to jednak, że wszczęte nią postępowanie sądowe nie musi realizować standardów rzetelnego procesu.

1.5. W ocenie skarżącego, kwestionowane przepisy pozostają w rażącej sprzeczności z wywodzoną z art. 2 Konstytucji zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez

nie prawa. Przepisy regulujące instytucję tzw. przedsądu stanowią swoistą pułapkę na obywatela, który nie dość, że sporym wysiłkiem i kosztem finansowym sporządza skargę kasacyjną, stanowiącą pretekst dla realizacji funkcji publicznych przez Sąd Najwyższy, to jeszcze rozpoznanie jego sprawy zależy od spełnienia niejasnych i niedookreślonych wymagań. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to zasadniczo zwroty niedookreślone, które muszą być doprecyzowane przez organy stosujące prawo. To natomiast jest możliwe wyłącznie na drodze sporządzania uzasadnień wydanych orzeczeń, których treść pozwala na poznanie motywów, jakimi kierował się Sąd Najwyższy.

Mimo wprowadzenia formalnego obowiązku uzasadniania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, treść i forma uzasadnień sporządzanych przez poszczególne składy Sądu Najwyższego nie spełniają funkcji informacyjnej, a co za tym idzie zabezpieczającej prawa stron postępowania.

1.6. Według skarżącego, zaskarżone przepisy naruszają także art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, ponieważ rozpoznawanie skarg kasacyjnych w ramach przedsądu nie spełnia wymagań w zakresie rzetelnej procedury sądowej. Brak jest bowiem przede wszystkim gwarancji należytej przejrzystości rozstrzygnięć procesowych o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zastrzeżenia budzi występowanie trzech instytucji wyłączających obowiązek informacyjny Sądu Najwyższego, a mianowicie: 1) niejawności dla stron postępowania, w ramach którego zapada postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, 2) braku minimalnych wymagań dla uzasadnienia takiej decyzji procesowej oraz 3) przesłanek odmowy przyjęcia o charakterze ocennym.

W opinii skarżącego, nie sposób uznać, że obowiązki informacyjne są realizowane przez Sąd Najwyższy w sposób należyty. Znakomita większość uzasadnień Sądu Najwyższego sporządzanych obecnie na etapie tzw. przedsądu jest bardzo lakoniczna i w konsekwencji niewystarczająca do poznania przez stronę motywów rozstrzygnięcia.

2. Marszałek Sejmu w imieniu Sejmu RP w piśmie z 26 lipca 2018 r. wniósł o umorzenie postępowania przed TK ze względu na niedopuszczalność i zbędność wydania wyroku.

2.1. W ocenie Marszałka Sejmu, skarżący nie uzasadnił stawianych w *petitum* skargi zarzutów wobec art. 398⁴ § 2 i art. 398¹⁰ zdanie drugie k.p.c. Do kwestionowanego art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarżący w ogóle w skardze się nie odniósł, natomiast treść art. 398¹⁰ zdanie drugie k.p.c. była przytaczana kilkakrotnie wyłącznie w kontekście zarzutów sformułowanych pod adresem art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. W rezultacie skarżący nie spełnił wymogu uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów z Konstytucją z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: otpTK). Postępowanie w tym zakresie winno więc ulec umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 otpTK.

2.2. Marszałek Sejmu przypomniał, że Trybunał w wyroku z 30 maja 2007 r., sygn. SK 68/06, uznał art. 398⁹ § zdanie drugie k.p.c. za niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji. Powodem stwierdzenie niezgodności z Konstytucją była kumulacja w ówczesnym kształcie przedsądu kilku nieproporcjonalnych ograniczeń wyłączających obowiązek informacyjny Sądu Najwyższego: niejawności postępowania, braku obowiązku uzasadnienia decyzji o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz posłużenia się ocennymi przesłankami, od których spełnienia zależało rozpoznanie skargi kasacyjnej. Z uzasadnienia powyższego wyroku wynikało jednak jednoznacznie, że przedsąd, nawet przy zachowaniu niejawności posiedzeń i ocennych przesłanek, nie będzie naruszał konstytucyjne-

go standardu rzetelnej procedury, jeżeli tylko Sąd Najwyższy zobowiązany zostanie do uzasadniania swoich postanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Marszałek Sejmu wskazał, że Trybunał postanowieniami z 7 października 2008 r. (sygn. SK 55/06) i z 15 grudnia 2008 r. (sygn. SK 84/06), uwzględniając wyrok z 30 maja 2007 r. o sygn. SK 68/06, umorzył późniejsze postępowania dotyczące skarg konstytucyjnych z uwagi na zbędność orzekania. W postępowaniach tych przedmiot zaskarżenia został ujęty wprawdzie szerzej, ale istota zarzutów sprowadzała się do naruszenia w procedurze przedsądu obowiązków informacyjnych Sądu Najwyższego przez kumulację wskazanych wyżej ograniczeń. Trybunał uznał, że w nowym stanie prawnym, wynikającym z wyroku TK w sprawie o sygn. SK 68/06, niezasadne są już argumenty odwołujące się do nieproporcjonalnego nagromadzenia w ramach przedsądu kilku obowiązków informacyjnych Sądu Najwyższego.

W opinii Marszałka Sejmu, przedstawione w niniejszej skardze zarzuty, odwołujące się również do nieproporcjonalnego skupienia w ramach procedury przedsądu kilku ograniczeń obowiązków informacyjnych Sądu Najwyższego, wobec wyeliminowania najważniejszego z nich, przestają być zasadne. Zdaniem Marszałka Sejmu, należy zatem w zakresie oceny zgodności z Konstytucją art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. umorzyć postępowanie na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 3 otpTK, ze względu na zbędność wydania wyroku.

3. Prokurator Generalny w piśmie z 5 września 2018 r. przedstawił stanowisko, że postępowanie w niniejszej sprawie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 otpTK, ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia.

3.1. Zdaniem Prokuratora Generalnego, przed odniesieniem się do merytorycznych zarzutów przedstawionych w skardze konstytucyjnej konieczna jest analiza formalnych przesłanek jej dopuszczalności. Niniejsza skarga konstytucyjna budzi bowiem wątpliwości przede wszystkim z punktu widzenia niedopuszczalności kwestionowania przed TK stosowania prawa i rozstrzygania sporów o wykładnię, niespełnienia wymagań formalnych pisma inicjującego postępowanie oraz zakazu ponownego orzekania w sytuacji *ne bis in idem* albo *res iudicata*.

3.2. Prokurator Generalny podkreślił, że stan prawny ukształtowany wskutek wyroku Trybunału z 30 maja 2007 r., sygn. SK 68/06, uznano w orzecznictwie TK za przywracający standard rzetelnej procedury w zakresie obowiązku informacyjnego Sądu Najwyższego. Nałożenie na Sąd Najwyższy obowiązku uzasadniania postanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania gwarantuje skarżącemu ochronę w zakresie przysługującego mu prawa do sądu, nawet przy zachowaniu procedury przewidującej podjęcie takiego rozstrzygnięcia w oparciu o ocenne kryteria, na posiedzeniu niejawnym, w składzie jednoosobowym. Naruszeniem standardów rzetelnej procedury była bowiem wyłącznie kumulacja kilku nieproporcjonalnych ograniczeń.

Prokurator Generalny zwrócił uwagę, że z powyższych względów Trybunał odmawiał dotychczas nadania dalszego biegu skargom konstytucyjnym, w których kwestionowano praktykę uzasadniania przez SN postanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sposób sporządzania przez Sąd Najwyższy uzasadnienia postanowienia o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi bowiem sferę stosowania prawa, która nie podlega kontroli TK. Praktyka orzecznicza polegająca na zdawkowym uzasadnianiu wskazanych postanowień jest wyłącznie kwestią stosowania prawa, pozostającą poza oceną Trybunału. Art. 79 ust. 1 Konstytucji nie dopuszcza formułowania zarzutów dotyczących rzekomej niekonstytucyjnej praktyki, a ich rozpoznanie nie mieści się w kompetencji TK.

3.3. Prokurator Generalny zaznaczył, że w orzecznictwie TK ukształtował się pogląd, iż stała, powszechna i utrwalona praktyka nadająca niekonstytucyjną treść przepisowi prawa może wyjątkowo stanowić także przedmiot kontroli Trybunału. Jednak nawet w takim wypadku, kognicja TK nie obejmuje orzeczeń sądowych czy też innych rozstrzygnięć organów stosujących prawo. Przedmiotem kontroli konstytucyjności jest wówczas jedynie treść, jakiej przepis prawa nabrał wskutek utrwalonej praktyki jego stosowania.

Prokurator Generalny podkreślił, że aby do takiej wyjątkowej kontroli mogło dojść, skarżący musi uzasadnić, że niezgodna z Konstytucją praktyka stosowania prawa jest trwała i ma swoje źródło w zaskarżonym przepisie.

W ocenie Prokuratora Generalnego, niniejsza skarga konstytucyjna nie spełnia wymaganego w takiej sytuacji należytego sformułowania i uzasadnienia zarzutu niezgodności z Konstytucją kwestionowanych przepisów. Twierdzenia skarżącego co do niewłaściwej praktyki sporządzania przez SN uzasadnień postanowień o nieprzyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie są bowiem poparte żadnymi przykładami z orzecznictwa.

Zdaniem Prokuratora Generalnego, z powyższych względów postępowanie dotyczące skargi konstytucyjnej powinno ulec umorzeniu z uwagi na niedopuszczalność merytorycznego orzekania.

4. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 20 kwietnia 2018 r. poinformował, że nie przystąpi do postępowania dotyczącego niniejszej skargi konstytucyjnej.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Uwagi wstępne.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego na każdym etapie postępowania niezbędna jest kontrola, czy nie zachodzi jedna z ujemnych przesłanek wydania wyroku, powodująca konieczność umorzenia postępowania (por. zamiast wielu wyrok TK z 30 września 2014 r., sygn. SK 22/13, OTK ZU nr 8/A/2014, poz. 96 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo TK). Analizowana skarga konstytucyjna nie spełnia procesowych przesłanek merytorycznego jej rozpoznania i wydania wyroku w sprawie.

2. Przedmiot i wzorce kontroli.

W niniejszej skardze konstytucyjnej skarżący kwestionuje zgodność art. 398⁴ § 2, art. 398⁹ § 1 i 2 w związku z art. 398¹⁰ zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c. lub kodeks postępowania cywilnego) z art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji.

3. Ocena dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej.

3.1. Merytoryczne rozpoznanie skargi konstytucyjnej jest uwarunkowane ustaleniem, czy skarga spełnia wymagania procesowe (formalne), o których stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji, a które zostały dookreślone w art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: otpTK).

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji „Każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”. Z przepisu

tego oraz art. 53 otpTK wynika kilka przesłanek, których spełnienie jest wymagane dla merytorycznego rozpoznania skargi przez Trybunał.

Po pierwsze, przedmiotem zaskarżenia skargą konstytucyjną może być wyłącznie przepis ustawy lub innego aktu normatywnego. Skarżący nie może zatem kwestionować stosowania przepisu. Przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego nie są akty stosowania prawa, a więc orzeczenia lub ostateczne decyzje zapadłe w indywidualnych sprawach skarżących, lecz akty normatywne, na podstawie których rozstrzygnięcia te zostały wydane. Trybunał Konstytucyjny jest co do zasady powołany do orzekania w sprawach zgodności z Konstytucją aktów normatywnych, w celu wyeliminowania z systemu prawnego niekonstytucyjnych przepisów prawa. Trybunał Konstytucyjny jest „sądem prawa”, a nie „sądem faktów” (zob. postanowienie TK z 30 czerwca 2008 r., sygn. SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 98). Do kognicji Trybunału Konstytucyjnego nie należy więc rozpatrywanie zarzutów dotyczących wykładni dokonanej przez sąd ani zarzutów błędnej subsumcji stanu faktycznego dokonanej w wyroku czy też wadliwości kierunku argumentacji wykorzystanej w ostatecznym orzeczeniu (zob. postanowienie TK z 2 grudnia 2010 r., sygn. SK 11/10, OTK ZU nr 10/A/2010, poz. 131). Dlatego niedopuszczalna jest skarga konstytucyjna na stosowanie prawa (por. postanowienia i wyroki TK z: 1 lipca 2008 r., sygn. SK 40/07, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 101; 13 października 2008 r., sygn. SK 20/08, OTK ZU nr 8/A/2008, poz. 146; 2 czerwca 2009 r., sygn. SK 31/08, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 83; 17 listopada 2009 r., sygn. SK 64/08, OTK ZU nr 10/A/2009, poz. 148; 29 listopada 2010 r., sygn. SK 8/10, OTK ZU nr 9/A/2010, poz. 117; 2 lutego 2012 r., sygn. SK 14/09, OTK ZU nr 2/A/2012, poz. 17; 28 lutego 2012 r., sygn. SK 27/09, OTK ZU nr 2/A/2012, poz. 20; 7 maja 2013 r., sygn. SK 31/12, OTK ZU nr 4/A/2013, poz. 46; 9 maja 2017 r., sygn. SK 18/16, OTK ZU A/2017, poz. 37; 28 lutego 2018 r., sygn. SK 45/15, OTK ZU A/2018, poz. 12).

Po drugie, choć przedmiotem skargi jest przepis prawa, nie może ona jednak kwestionować zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego w oderwaniu od aktów stosowania prawa w indywidualnej sprawie. Skarga konstytucyjna nie jest bowiem środkiem abstrakcyjnej kontroli zgodności z Konstytucją. Aby skarżący mógł skutecznie zakwestionować tę zgodność, najpierw sąd lub organ administracji publicznej musi wydać ostateczne orzeczenie w jego sprawie i to z zastosowaniem kwestionowanej regulacji. Warunkiem koniecznym merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej jest więc określenie zaskarżonego przepisu, jednakże takiego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł o konstytucyjnych prawa lub wolnościach albo obowiązkach skarżącego (art. 53 ust. 1 pkt 1 otpTK). Przyjęty w Konstytucji model skargi konstytucyjnej został bowiem oparty na zasadzie konkretności i subsydiarności. Skarżący nie może zatem zakwestionować konstytucyjności aktu normatywnego w oderwaniu od indywidualnej sprawy, w której na mocy konkretnego aktu stosowania prawa doszło do naruszenia jego wolności lub praw albo obowiązków określonych w Konstytucji.

Po trzecie, do merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej niezbędne jest określenie, jakie konstytucyjne wolności lub prawa przysługujące skarżącemu, i w jaki sposób, zostały naruszone przez ostateczne orzeczenie sądu lub organu administracji publicznej, wydane na podstawie zaskarżonego przepisu czy przepisów aktu normatywnego (art. 53 ust. 1 pkt 2 otpTK).

Po czwarte, skarga konstytucyjna powinna zawierać uzasadnienie zarzutu niezgodności z Konstytucją kwestionowanych przepisów z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 otpTK).

3.2. Wbrew żądaniu skargi, uzasadnienie zarzutów dotyczących procedury przedsądu koncentruje się przede wszystkim na nienależytym wypełnianiu przez Sąd Najwyższy obowiązku informacyjnego. Miałoby to polegać na niewłaściwym sporządzaniu uzasadnień po-

stanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Co więcej, skarżący kwestionuje praktykę sporządzania takich uzasadnień i krytycznie ocenia ich częstą schematyczność, skrótowość i formularzowy charakter. W opinii skarżącego, „w obowiązującej obecnie konstrukcji przedsądu kasacyjnego nadal brak jest jakiegokolwiek mechanizmu, który w realny i skuteczny sposób gwarantowałby informacyjny obowiązek sądu, w szczególności mechanizmu takiego nie stanowią uzasadnienia w kształcie i treści sporządzanej przez jednoosobowe składy Sądu Najwyższego” (uzasadnienie skargi, s. 3). Skarżący podkreślił, że: „Najstarsze (...) nawet badanie przez Sąd Najwyższy skarg kasacyjnych w ramach przedsądu nie gwarantuje należytej przejrzystości decyzji procesowych o nieprzyjęciu ich do rozpoznania ze względu na (...) nieweryfikowalność wydanych w takich sprawach postanowień z powodu nienależytego ich uzasadnienia” (uzasadnienie skargi, s. 7).

Analiza niniejszej skargi konstytucyjnej pozwala stwierdzić, że jej podstawowy zarzut dotyczy niewłaściwej – w przekonaniu skarżącego – praktyki uzasadniania przez Sąd Najwyższy postanowień o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzuty skarżącego odrywają się od stanu faktycznego jego sprawy, która stanowi właściwie jedynie inspirację do zakwestionowania nieprawidłowej praktyki funkcjonującej w Sądzie Najwyższym, polegającej na lakonicznym, skrótowym i schematycznym – w ocenie skarżącego – uzasadnianiu przedmiotowych postanowień. Podobnie jest w przypadku zaskarżonych przepisów – stanowią one jedynie kontekst normatywny dla zarzutu niewłaściwej, niezgodnej z Konstytucją praktyki ich stosowania przez Sąd Najwyższy. Badana skarga nosi zatem cechy skargi na określoną postać stosowania prawa, co – jak wskazano wyżej – nie mieści się w formule skargi konstytucyjnej, uregulowanej w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Biorąc powyższe pod uwagę, niedopuszczalne było merytoryczne rozpoznanie niniejszej skargi konstytucyjnej, a postępowanie podlegało umorzeniu.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.